

Arrest

nr. 223 385 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VAN GORP, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 maart 2014 dient de verzoekende partij bij de Deense ambassade te Ghana een aanvraag voor een visum om professionele redenen in. Op 7 maart 2014 wordt haar een visum kort verblijf (type C) toegekend voor 15 dagen, geldig van 17 maart 2014 tot 15 april 2014.

1.2 Op 28 november 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Een kennisgeving van deze beslissing blijkt niet.

1.3 Op 12 september 2018 melden de verzoekende partij en mevrouw L. A. O., van Belgische nationaliteit, zich bij de gemeente Hoogstraten aan om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Op 12 februari 2019 geeft de procureur des Konings te Turnhout een negatief advies tot inschrijving van de verzoekende partij op basis van een wettelijke samenwoning. Op 14 februari 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten de registratie van de wettelijke

samenwoont. Tegen deze weigering wordt beroep ingesteld bij de familierechtbank te Turnhout. Bij vonnis van 28 maart 2019 stelt de rechtbank vast dat de zaak op verzoek van de partijen wordt doorgehaald van de rol. In een e-mail van 26 maart 2019 bevestigt de advocaat van de stad Hoogstraten dat de wettelijke samenwoont zal worden geregistreerd.

1.4 Op 11 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 28 maart 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*"(...) De heer / mevrouw :
naam en voornaam: A(...), F(...) K(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Ghana*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

*Geen geldig paspoort en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.
Bovendien werd de registratie van de wettelijke saraenwoont geweigerd.
Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind geeft hem niet automatisch recht op verblijf.*

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari L993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens verwijst zij naar een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en naar de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"De motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten is foutief en onvolledig.

De registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd doch dit is het gevolg van het onzorgvuldig handelen van de Ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoogstraten.

De Ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoogstraten op 14.2.2019 een weigeringsbeslissing genomen, hoewel de wettelijke samenwoning reeds op 12.2.2019 diende geregistreerd te worden in de registers van de burgerlijke stand.

Verzoeker heeft beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing.

Op de zitting van 28.3.2019 werd beslist om het geding te laten doorhalen.

Eertijds als het vonnis doorhaling beschikbaar is, zal melding worden gemaakt van de wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand.

Verzoeker zal alsdan ook een aanvraag gezinshereniging indienen.

Indien de Ambtenaar van de burgerlijke stand had gehandeld zoals van een normaal zorgvuldig Ambtenaar verwacht kan worden, had verzoeker reeds een aanvraag gezinshereniging ingediend.

De motivering inzake artikel 8 EVRM houdt geen rekening met alle elementen uit het gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker en zijn partner verwachten samen een kind in november 2019.

Eveneens bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering aangaande artikel 3 E.V.R.M.

De tegenpartij heeft dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden door in de bestreden beslissing geen motivering op te nemen aangaande de volledige gezinssituatie van verzoeker en geen rekening te houden met de omstandigheden van terugkeer.

Artikel 3 en 8 E.V.R.M. zijn van openbare orde.

Bij de beslissing inzake het bevel tot het verlaten van het grondgebied had er een toetsing moeten plaatsvinden aan beide artikels.

Dit is niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De materiële motiveringsplicht houdt vervolgens in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, met name de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 3 luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing geen enkele motivering aangaande artikel 3 van het EVRM bevat en dat een toetsing aan dit artikel had moeten plaatsvinden bij de beslissing inzake het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij laat echter in het geheel na uiteen te zetten met welke concrete gegevens de gemachtigde dan wel rekening had moeten houden. Zij verwijst naar “*de omstandigheden van terugkeer*”, maar het is zelfs niet duidelijk of zij hierop doelt in het licht van het voormelde artikel 3. Enig begin van bewijs van een reëel risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangevoerd. Bijgevolg blijkt niet welk belang de verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van het enig middel en kan zij een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk maken.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt

getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 78).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Uit het verzoekschrift blijkt de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met haar partner en met haar ongeboren kind. Op een privéleven beroept zij zich niet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de samenwoning van de verzoekende partij met haar partner en dier minderjarig kind. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde hiermee doelt op mevrouw L. O. (en haar kind A. P.). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde het bestaan van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en dit kind zou betwisten.

Met betrekking tot het ongeboren kind stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aanvoert dat zij en haar partner in november 2019 samen een kind verwachten. Zij voegt bij haar verzoekschrift ook een stuk van 29 maart 2019 waarin dr. L. C. verklaart dat mevrouw L. A. O. zwanger is van een eenling en dat de verwachte bevallingsdatum 5 november 2019 is. De Raad stelt vast dat het betrokken stuk dateert van na de bestreden beslissing van 11 maart 2019 en dat niet blijkt dat de gemachtigde vóór het nemen van de bestreden beslissing van de zwangerschap op de hoogte was. De verzoekende partij voert ook niet aan dat dit het geval is en zet daarnaast niet uiteen op welke manier de gemachtigde van dit gegeven op de hoogte had moeten of kunnen zijn. Bijgevolg kan de verzoekende partij de gemachtigde niet verwijten met dit gegeven geen rekening te hebben gehouden en/of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Met betrekking tot de partner van de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verwijst naar fouten die de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten zou hebben gemaakt in het kader van de registratie van de wettelijke samenwoning. Zij geeft aan dat deze registratie op 14 februari 2019 werd geweigerd, hoewel de wettelijke samenwoning reeds op 12 februari 2019 moest worden geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand. Zij geeft aan dat de verzoekende partij beroep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing en dat op de zitting van 28 maart 2019 werd beslist het geding te laten doorhalen. Zij stelt dat als het vonnis doorhaling beschikbaar is, melding zal worden gemaakt van de wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand en dat zij dan ook een aanvraag gezinshereniging zal indienen. De verzoekende partij besluit dat, indien de ambtenaar van de burgerlijke stand had gehandeld zoals van een normaal zorgvuldig ambtenaar kan worden verwacht, zij reeds een aanvraag gezinshereniging had ingediend.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat werd genomen door de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie. Het betoog van de verzoekende partij waarin zij zich richt tegen (de beslissing van) de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten is dan ook niet gericht tegen (de auteur van) de bestreden beslissing en is bijgevolg niet dienstig.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt inderdaad blijkt dat de registratie van de op 12 september 2018 afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en mevrouw L. A. O. inderdaad op 14 februari 2019 door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten werd geweigerd. Ook voegt de verzoekende partij

een vonnis van 28 maart 2019 van de familierechtbank te Turnhout bij, waaruit blijkt dat de zaak op verzoek van de partijen wordt doorgehaald van de rol. Ten slotte wordt in een e-mail van 26 maart 2019 door de advocaat van de stad Hoogstraten bevestigd dat de wettelijke samenwoning zal worden geregistreerd.

De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde slechts rekening kan houden met de gegevens waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kennis had (of had moeten hebben). Op 15 februari 2019 werd door de vreemdelingendienst van de stad Hoogstraten aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat een negatieve beslissing in verband met de voorgenomen wettelijke samenwoning werd ontvangen. Op basis van deze informatie kon de gemachtigde in de bestreden beslissing van 11 maart 2019 dan ook vaststellen dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd. Dat de betrokken weigeringsbeslissing van 14 februari 2019 van de ambtenaar van de burgerlijke stand blijkbaar laattijdig werd genomen en dat de stad Hoogstraten via haar advocaat op 26 maart 2019 aan de advocaat van de verzoekende partij meedeelde dat de wettelijke samenwoning zal worden geregistreerd, doet geen afbreuk aan het gegeven dat op 11 maart 2019 wel degelijk sprake was van een weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning te registreren. Aan de gemachtigde kan bijgevolg geen onzorgvuldig, onjuist of kennelijk onredelijk handelen worden verweten.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar volledige gezinssituatie en met “*de omstandigheden van terugkeer*”, en dat een toetsing aan artikel 8 van het EVRM had moeten plaatsvinden bij de beslissing inzake het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad kan vooreerst verwijzen naar zijn hogere vaststellingen in verband met het ongeboort kind en de wettelijke samenwoning. Hij benadrukt verder nogmaals dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en dier minderjarig kind. De gemachtigde overweegt immers dat dit feit haar geen automatisch recht op verblijf geeft. Daarnaast oordeelt de gemachtigde dat een terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de verzoekende partij een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij wijst daarbij op rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die haar zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Ook verwijst de gemachtigde naar vaste rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij gaat echter geenszins concreet in op deze vaststellingen van de gemachtigde en maakt dan ook op geen enkele manier duidelijk op grond waarvan de vaststelling van de gemachtigde dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is en dat een tijdelijke scheiding niet als een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd, op basis van de elementen waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kennis had, niet afdoende, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. Ook met haar vage verwijzing naar “*de omstandigheden van terugkeer*”, waarvan de Raad opnieuw moet vaststellen dat niet duidelijk is waarop de verzoekende partij precies doelt en of zij hiernaar *überhaupt* verwijst in het licht van het voormelde artikel 8, kan de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

In de mate dat uit de kritiek van de verzoekende partij moet worden afgeleid dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid voorstaat, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling hem uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, op zichzelf en in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, niet aannemelijk maken.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE